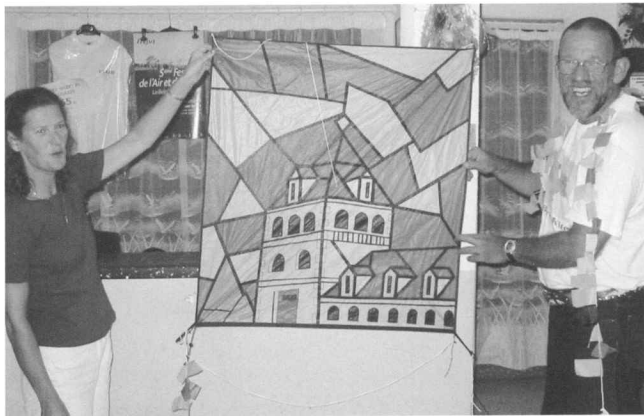
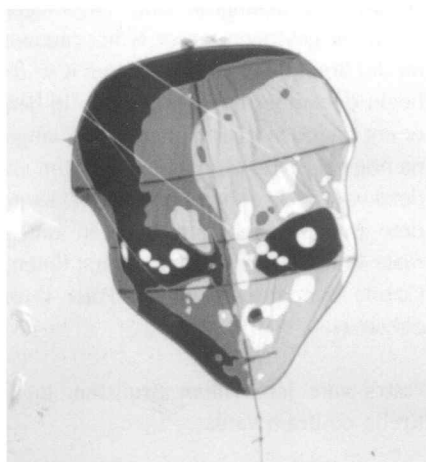

Focus Thijo van Beek

We kennen elkaar al jaren van de diverse vliegerfeesten in binnen- en buitenland, maar eerlijk gezegd was ik nog nooit bij hen thuis geweest: Thijo van Beek en Ada Schonhage. Tijd dus om op een mooie zaterdagmiddag eens naar het landelijke Mijdrecht te rijden. De dijk bij Wilnis was weer net gerepareerd, dus ik reed met een gerust gevoel tussen de

schitterende plassen door richting huize van Beek. Een warm welkom was mijn deel en al gauw kwam de pot met koffie op tafel, de juiste sfeer om eens lekker over onze gezamenlijke hobby te bomen. Een van de eerste dingen die ter sprake kwam was onze jeugd. De

meeste vliegeraars kennen twee soorten jeugd. De eerste waar ze als klein jongetje (of meisje) de eerste beginselen van het vliegeren leren. Daarna volgt er meestal een lange periode waarin de belangstelling naar andere dingen uitgaat. Totdat men uiteindelijk in de tweede jeugd aankomt en het vliegeren herontdekt. Tot m'n grote verbazing vertelde Thijo dat hij in z'n jeugd nooit gevliegerd had, dat hoor je toch niet vaak. In het

begin van de negentiger jaren kocht hij bij 'n strandtent een goedkoop stuntvliegerdje en ging daarmee aan de slag. Hij kreeg daarmee de grondbeginselen van het stuntvliegeren aardig onder de knie, maar voor zo'n beer van een vent gaf het ding niet voldoende uitdaging. Na wat speurwerk kwam hij achter het adres van de Amsterdamse speciaalzaak

"Vliegertuig" en schafte zich daar een speedwing aan. Dit gaf hem zo veel voldoening dat al gauw de aanschaf van een tweede speedwing werd overwogen. Toenmalig eigenaresse van Vliegertuig Alice Wever wist Thijo echter te overtuigen er zelf een te maken, het virus was in hem geslopen. Maandenlang was hij met z'n stuntvliegers in de weer, totdat hij besloot dat er ook maar eens een eenlijner moest komen. Opnieuw kroop hij achter de naaimachine en een reusachtige delta met een frame van bezemstelen was het resultaat. Het virus had inmiddels 'n dermate grote vorm aangenomen, dat hij begon te denken aan het project wat hem uiteindelijk internationale faam zou opleveren, de Red Baron. Na eerst uitgebreide informatie te hebben ingewonnen bij het Aviodome, het lezen

van een boek over aërodynamica en de aanschaf van een model, was het tijd om eens van gedachten te wisselen met streekgenoot en nestor van het Nederlandse vliegeren Herman van den Broek. Het project begon steeds meer vorm te krijgen en uiteindelijk in de winter van '93/'94 ontstond een volstrekt unieke vlieger. In z'n oervorm was de vlieger opgebouwd met ramin om niet gelijk voor de enorme investering van koolstof te staan. Tot z'n verbazing vloog de vlieger bij z'n maiden flight gelijk goed en toonde daarbij direct z'n enorme trekkracht. Tijd dus om de spaarpot om te keren en de boel op koolstof over te zetten. Tijdens het vliegerfeest in Spaarnwoude zou de vlieger z'n doop krijgen voor het grote publiek. Bij het opbouwen van de vlieger ontstond al een enorme oploop van mensen die dit schouwspel niet wilde missen. Op dat moment drong het tot Thijo door dat hij de afgelopen maanden aan een bijzon-

